

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 77/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 stycznia 2021r. w sprawie IIIK 195/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
1.	<p>Sąd dokonał analizy tylko zarzutów obrońcy oskarżonego W. H. kierując się treścią art.457§2kpk, ponieważ tylko obrońca oskarżonego złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji</p> <p>obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art.4kpk, art.7kpk w zw. z art.410kpk polegającej na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wybiórczej jego ocenie z pominięciem tych fragmentów zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonego, które były korzystne dla oskarżonego, w</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>szczegółności, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony raz uderzył pokrzywdzonego, - oskarżony chodził po wiacie gdy M. podpalał pokrzywdzonego, - przy podpaleniu pokrzywdzony widział tylko M., oskarżony nie wykonywał żadnych czynności związanych z podpaleniem, <p>i w konsekwencji na błędnym przyjęciu, że oskarżony godził się z celem działania M., tj. podpalenia pokrzywdzonego</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy został prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji, z zachowaniem			

zasady
obiektywizmu,
zgodnie z zasadą
swobodnej
oceny dowodów
z art.7kpk,

w
przedmiotowej
sprawie nie
doszło do
naruszenia
art.410kpk,
ponieważ Sąd
Okręgowy
orzekał w
oparciu o
ujawniony w
toku
postępowania
materiał
dowodowy,

nie stanowi
naruszenia
reguły z
art.410kpk danie
priorytetu
niektórym
dowodom i
dokonywanie na
ich podstawie
ustaleń w
sprawie,
ocenionym
zgodnie z zasadą
swobodnej
oceny dowodów,
ponieważ
pominięcie
części
okoliczności jest
wówczas
skutkiem
prawidłowej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, a

nie efektem
braku oceny
danego dowodu
i wynikających z
niego
okoliczności,

nie stanowi
naruszenia
reguły z art.7kpk
uznanie za
niewiarygodne
części wyjaśnień
oskarżonego, w
której negował
on swoje
sprawstwo w
zakresie
zarzucanego mu
przestępstwa,
istotna jest
prawidłowa
analiza i
przedstawiona
przez Sąd I
instancji ocena
danego dowodu,
i w tym
zakresie brak
jest podstaw
do zasadnego
formułowania
zarzutu obrazy
art.7kpk,

należy przy tym
podkreślić, że
swobodna ocena
dowodów z
art.7kpk nie
oznacza, jakby
chciała tego
obrońca
oskarżonego,
oceny zgodnej
z linią obrony
przyjętą przez
W. H., mającą na
celu uniknięcie
przez niego

odpowiedzialności
karnej za
usiłowanie
zabójstwa A. W.,

Sąd I instancji
dokonał
wnikliwej,
bardzo
szczegółowej
analizy
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, z
którą Sąd
Odwoławczy się
zgadza,

wyjaśnienia
oskarżonego
zostały
zestawione z
obiektywnym
dowodem,
którym w
przedmiotowej
sprawie było
nagranie z
monitoringu
obejmującego
wiatę
śmietnikową, w
której doszło
do zaatakowania
pokrzywdzonego,

Sąd I instancji
bardzo
skrupulatnie
przedstawił
wynikające z
tego nagrania
fakty, które
podważyły
wiarygodność
wyjaśnień
oskarżonego,
przede
wszystkim w

tej ich części,
w której W.
H. dążąc do
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za
zarzucany mu
czyn usiłowania
zabójstwa A.
W., twierdził,
że opuścił wiatę
śmietnikową 5
minut przed G.
M., i nie może
odpowiadać za
to co działo
się w tej
wianie pod jego
nieobecność,

nagranie z
monitoringu
wykazało, że
oskarżony
wyszedł z wiaty
śmietnikowej
krótco przed
G. M., i
bezpośrednio po
tym z wiaty
śmietnikowej
unosił się dym,
co po analizie
zeznań
pokrzywdzonego,
uzasadniało
wniosek do
którego doszedł
Sąd Okręgowy,
że W. H.
był na miejscu
zdarzenia w
momencie kiedy
G. M. podpalił
pokrzywdzonego,

prawidłowe było
ustalenie Sądu
I instancji, że
W. H. miał

świadomość
działania, które
podjął G. M.
wobec ofiary-
podpalenie po
wrzuceniu do
pojemnika na
śmieci, i je
akceptował- o
czym świadczą
wyjaśnienia
oskarżonego z
postępowania
przygotowawczego(k.108-109),
w których
powiedział, że
widział jak M.
czymś oblewa
pokrzywdzonego
i wrzucił coś
do pojemnika,
w którym był
A. W. zanim
pojawił się dym,

odwołanie tych
wyjaśnień przez
oskarżonego nie
oznacza, że nie
mogą być one
podstawą
dokonywanych
ustaleń,

podkreślić
należy, że Sąd
Okręgowy
prawidłowo je
ocenił i na
ich podstawie
dokonał ustaleń
w sprawie,
ponieważ bez
wątpienia
oskarżony
powiedział
wówczas o tym
czego był
świadkiem
albowiem byłoby

nie logiczne i
sprzeczne z
doświadczeniem
życiowym
przyjęcie, że
te wypowiedzi
nie odnoszą się
do tego co
zaobserwował,

była to
swobodna
wypowiedź W.
H. w toku
przesłuchania, w
postępowaniu
przygotowawczym,
i gdyby tego nie
zaobserwował, a
jedynie domyślał
się takiego
przebiegu
wydarzeń nie
było żadnych
przeszkód żeby
tak to
przedstawił,

oskarżony
dopiero kiedy
zorientował się,
że ta wypowiedź
jest dla niego
niekorzystna
swoją relację
zmienił,

działo się to
bezpośrednio po
wrzuceniu
pokrzywdzonego
przez
oskarżonego i G.
M. do pojemnika
na śmieci, co
wynika z zeznań
pokrzywdzonego,

logiczne było
ustalenie Sądu,
że to wówczas

oskarżony powiedział do G. M., „rób z nim co chcesz”, co prawidłowo zostało przyjęte przez Sąd I instancji za dowód istnienia porozumienia między oskarżonym a G. M. i akceptacji przez W. H. działań M., które mogły doprowadzić do śmierci A. W., i godzenia się z tym skutkiem przez oskarżonego,

W. H. bezpośrednio po oblaniu przez M. pokrzywdzonego, wrzuconego do pojemnika na śmieci, łatwopalną substancją i podpaleniu go, i zamknięciu pokrywy pojemnika, opuścił wiatę śmietnikową kilka sekund przed G. M.,

oskarżony nie musiał stać obok G. M. w momencie podpalenia pokrzywdzonego żeby można było przyjąć, że działał z

nim wspólnie i w porozumieniu, istotne są okoliczności wskazane powyżej świadczące o jego świadomości co do działań podjętych przez M. na szkodę pokrzywdzonego, i jego zgoda na takie zachowanie,

W. H. nie pomógł A. W. tylko wyszedł z G. M. z wiaty śmietnikowej i oddalił się z miejsca zdarzenia,

Sad Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń co do tego, że W. H. dwa razy uderzył A. W. pięścią w twarz,

to oskarżony mówił o kilkukrotnym uderzeniu pięścią w twarz pokrzywdzonego i fakt, że A. W. rozpytywany przed Sądem po 2 latach od zdarzenia, nie wykluczał, że mógł zostać uderzony tylko raz przez

oskarżonego, nie
dyskredytuje
ustalenia Sądu,
że były na pewno
dwa takie ciosy,

treść środka
odwoławczego
świadczy o tym,
że zarzuty do
ustaleń Sądu I
instancji zostały
oparte nie na
pełnym
materiale
dowodowym
tylko jego części,
wybranych
fragmentach
wypowiedzi
oskarżonego i
pokrzywdzonego,
bez ich analizy
z pozostałym
zgromadzonym
w sprawie
materiałem
dowodowym,

a taką analizę
i to prawidłową,
w ramach
swobodnej
oceny dowodów
przeprowadził
Sąd Okręgowy,

wobec
powyższego
podnoszony w
apelacji obrońcy
zarzut obrazy
art.7kpk nie
zasługuje na
uwzględnienie

Wniosek

<p>- uniewinnienie oskarżonego W. H. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie</p> <p>- uchylene zaskarzonego wyroku w calosci i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Okregowemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzuty bezzasadne</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo ocenil zgromadzony w sprawie materiał dowodowy kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art.7kpk, z zachowaniem zasady obiektywizmu i uwzględnieniem treści art.41okpk,</p>		

dokonane przez
Sąd I instancji
ustalenia były
prawidłowe w
świecie
zgromadzonego
w toku
postępowania
materiału
dowodowego i
przyjęta przez
Sąd Okręgowy
kwalifikacja
prawna
odpowiadała
tym ustaleniom,

ustalenia te
nie mogły być
jednak podstawą
rozstrzygnięcia
w sprawie, z
uwagi na zakaz
reformationis in
peius, który
w tej sprawie
wystąpił, o czym
szerzej w
punkcie 5.2.
uzasadnienia,

obrońca
formułując
alternatywny
wniosek o
uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji nie
wskazała
przyczyn, dla
których
domagała się
takiego
rozstrzygnięcia

<p>Sądu Odwoławczego,</p> <p>zgodnie z treścią art.437§2zd.2kpk uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w przypadku zaistnienia jednej z wymienionych w tej regulacji przesłanek, a w przedmiotowej sprawie żadna z nich nie zaistniała,</p> <p>obrońca nie wskazała na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, nie wskazała również żadnej z przyczyn uchylenia orzeczenia zawartych w art.439§1kpk a z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji art.454kpk nie miał zastosowania</p>			
Lp.	Zarzut		
2.	błędu w ustaleniach	# zasadny	

faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść wyroku przez niezasadne uznanie, na podstawie ustalonych faktów i dowodów zgromadzonych w aktach sprawy, że oskarżony w dniu 19 lipca 2018r. w S. wewnątrz wiaty śmietnikowej, na wysokości posesji nr (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą, z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia A. W., kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego prawą pięścią w twarz, w prawy i lewy policzek, czym spowodował upadek pokrzywdzonego na ziemię, po czym razem z innym ustalonym sprawcą wrzucił pokrzywdzonego do plastikowego pojemnika na	# częściowo zasadny # niezasadny
---	--

śmieci typu (...),
gdzie nieznaną
cieczą-
substancją
łatwopalną
został polany po
głowie, twarzy,
ciele i odzieży,
po czym przy
użyciu
zapalniczki
dokonali
podpalenia
pokrzywdzonego,
powodując
pożar wewnątrz
wiaty
śmietnikowej
oraz obrażenia w
postaci oparzeń
ciała
pokrzywdzonego,
w tym oparzeń;
i I II stopnia
skóry głowy,
szyi, rąk, stóp
co spowodowało
uogólniony
rozstrój zdrowia
na okres powyżej
7 dni oraz II
i III stopnia
przedramienia i
ręki prawej,
co spowodowało
trwale obrażenia
w postaci
przebarwień i
zmian
bliznowatych
przedramienia
prawego,
stanowiące
trwale i istotne
zeszpecenie lecz
zamierzonego
celu nie
osiągnęli z uwagi
na wydostanie
się przez

	pokrzywdzonego z pojemnika i udzielenie mu pomocy przez osoby postronne, mimo że przeczą temu wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania pokrzywdzonego		
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne co do zasady, są prawidłowe, oparte na właściwej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyjątkiem jest przyjęcie, że do pobicia A. W. doszło w trakcie pierwszego pobytu w wiacie śmietnikowej oskarżonego i G. M. albowiem takie ustalenie nie ma oparcia w żadnym z uzyskanych w toku			

postępowania
dowodów,

oskarżony i
pokrzywdzony
nie rozdzielali
pobicia od
wrzucenia A. W.
do pojemnika na
śmieci, i dlatego
uzasadniony jest
wniosek, że do
pobicia
pokrzywdzonego
i wrzucenia go
do pojemnika na
śmieci doszło w
trakcie drugiego
pobytu
sprawców w
wiacie
śmietnikowej,

podkreślić
należy, że
okoliczność ta
nie miała
wpływu na treść
orzeczenia i
dlatego Sąd
Odwoławczy ją
pomiął,
zwłaszcza, że
podstawą
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych było
przyjęcie przez
Sąd I instancji,
że W. H.
działając
wspólnie i w
porozumieniu z
G. M. działając
w zamiarze
ewentualnym
usiłował
pozbawić życia
A. W.,

tak
sformułowany
zarzut nie
zasługiwał na
uwzględnienie,

należy
podkreślić, że
wykazanie błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może polegać
jedynie na
prezentowaniu
poglądu, że te
same dowody
pozwalałyby na
przyjęcie
odmiennej
wersji zdarzeń
lecz na
wykazaniu, że
przy ustalaniu
faktów Sąd I
instancji
posłużył się
rozumowaniem
logicznie
nieprawidłowym
bądź
sprzecznym ze
wskazaniami
doświadczenia
życiowego,

obrońca takich
uchybień nie
wykazała,

nie budzi
wątpliwości
ustalenie, że
oskarżony W. H.
miał
świadomość
działań
podjętych przez
G. M. wobec A.
W.- podpalenia
pokrzywdzonego

po tym jak po uderzeniu przez oskarżonego, razem wrzucili ofiarę do pojemnika na śmieci, który został zamknięty po podpaleniu A. W.,

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów z art.7kpk, wskazuje jednoznacznie, że W. H. wiedział o zachowaniu G. M. i je całkowicie akceptował, godząc się ze śmiercią A. W. jako następstwem tego karygodnego postępowania współsprawcy- o czym Sąd pisał w punkcie 3.1. uzasadnienia,

mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że podnoszony w apelacji obrońcy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

<p>wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i nie mógł spowodować żądanej przez skarżącą zmiany i uniewinnienie oskarżonego W. H. od popełnienia przypisanego mu w wyroku Sądu Okręgowego przestępstwa</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- uniewinnienie oskarżonego W. H. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.	
zarzut bezzasadny Sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art.7kpk i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących czynu popełnionego przez W. H., i przyjęta przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna odpowiadała tym ustaleniom, ustalenia te nie mogły być jednak podstawą rozstrzygnięcia w sprawie, z uwagi na zakaz reformationis in peius, który w tej sprawie wystąpił, o czym szerzej w punkcie 5.2. uzasadnienia, obrońca formułując alternatywny	

wniosek o
uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji nie
wskazała
przyczyn, dla
których
domagała się
takiego
rozstrzygnięcia
Sądu
Odwoławczego,

zgodnie z treścią
art.437§2zd.2kpk
uchylenie
orzeczenia i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
może nastąpić
wyłącznie w
przypadku
zaistnienia
jednej z
wymienionych w
tej regulacji
przesłanek, a w
przedmiotowej
sprawie żadna
z nich nie
zaistniała,

obrońca nie
wskazała na
konieczność
przeprowadzenia
na nowo
przewodu w
całości, nie
wskazała
również żadnej z
przyczyn

<p>uchylenia orzeczenia zawartych w art.439§1kpk a z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji art.454kpk nie miał zastosowania</p>			
Lp.	Zarzut		
3.	<p>rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu polegającej na wymierzeniu mu kary 10 lat pozbawienia wolności podczas gdy okoliczności popelnienia zarzucanego oskarżonemu czynu wskazane przez Sąd I instancji oraz jego sytuacja życiowa uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu			

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

zarzut rażącej
niewspółmierności
kary
wymierzonej W.
H. za przypisane
mu zaskarżonym
wyrokiem
przestępstwo
jest nietrafny
albowiem z
rażącą
niewspółmiernością
kary mamy do
czynienia
wówczas kiedy
zachodzi
nienadająca się
do
zaakceptowania
dysproporcja
pomiędzy karą
wymierzoną, a
karą, która
powinna w
danych
warunkach
zostać
wymierzona aby
była karą
sprawiedliwą,
zasłużoną dla
sprawcy
przestępstwa
przypisanego
mu w wyroku,

Sąd Okręgowy
prawidłowo
zastosował
dyrektywy
wymiaru kary
i uwzględnił
okoliczności
obciążające dla

<p>oskarżonego jak również przemawiające na jego korzyść,</p> <p>pomimo takiej oceny rozstrzygnięcia Sądu I instancji, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok co do kary wymierzonej W. H. z powodu konieczności zmiany opisu czynu przypisanego sprawcy i jego kwalifikacji prawnej, na korzystniejszą, z uwagi na zakaz reformationis in peius, który w tej sprawie wystąpił, o czym szerzej w punkcie 5.2. uzasadnienia</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>w przypadku gdyby Sąd II instancji podzielił stanowisko Sądu I instancji w zakresie sprawstwa W. H. o orzeczenie kary w możliwie jak najniższym wymiarze</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>konieczna była modyfikacja rozstrzygnięcia w zakresie kary przez jej orzeczenie w niższym wymiarze lecz nie z przyczyn wskazanych w apelacji, a z konieczności przyjęcia korzystniejszych ustaleń faktycznych, które spowodowały zakwalifikowanie czynu przypisanego sprawcy, na jego korzyść, przez wyeliminowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego jako skutku zachowania W. H., i usunięcia z kwalifikacji art.156§1pk2kk, o czym szerzej w punkcie 5.2 uzasadnienia</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ROZSTRZYGNIĘCIE

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

co do
rozstrzygnięć
dotyczących
zaliczenia na
poczet kary
pozbawienia
wolności okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności
oskarżonego w
sprawie i w
zakresie kosztów
procesu oraz
dowodów
rzeczowych

Zwiążle o
powodach

utrzymania w mocy	
<p>obrońca nie sformułowała żadnych zarzutów co do w/w rozstrzygnięć,</p> <p>rozstrzygnięcia te były ściśle związane z popełnieniem przez oskarżonego W. H. przestępstwa na szkodę A. W.,</p> <p>Sąd Odwoławczy pomimo zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu i jego kwalifikacji, przyjął sprawstwo W. H. uznając zarzuty jego obrońcy negujące odpowiedzialność oskarżonego za czyn popełniony na szkodę pokrzywdzonego, za bezzasadne, i dlatego brak było podstaw do modyfikacji w/w rozstrzygnięć</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

O.O.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>zmiana zaskarżonego wyroku(vide: pkt I rozstrzygnięcia Sądu I instancji) polegająca na uznaniu oskarżonego W. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu z art.13§1kk w zw. z art.148§1kk w zb. z art.157§1kk w zw. z art.11§2kk, za który na podstawie art.14§1kk w zw. z art.148§1kk w zw. z art.11§3kk wymierzono oskarżonemu W. H. karę 8(ośmiu) lat pozbawienia wolności,</p> <p>wymierzając karę Sąd Apelacyjny kierował się dyrektywami wymiaru kary z art.53kk i uwzględnił okoliczności obciążające i łagodzące,</p> <p>do okoliczności obciążających zaliczyć należy wysoki stopień</p>		

winy sprawcy i
wysoką
społeczną
szkodliwość
przypisanego
mu czynu
wynikające ze
sposobu
działania
sprawcy i
charakteru
naruszonego
przez niego
dobra
chronionego
prawem-
zdrowia i życia
ludzkiego, a
także wynikające
z miejsca i
czasu ataku- w
centrum miasta,
w środku dnia,
zaatakowania
pokrzywdzonego
bez powodu,
jako okoliczność
obciążającą Sąd
przyjął
uprzednią
karalność
oskarżonego,
do okoliczności
łagodzących
zaliczyć należy
wyrażenia
skruchy i
przeproszenie
pokrzywdzonego,
rozstrzygnięcie
Sądu
Odwoławczego
co do kary jest
konsekwencją
dokonania
korzystniejszych
ustaleń i

przyjęcia
korzystniejszej
dla sprawcy
kwalifikacji
prawnej
przypisanego
mu czynu,

wobec
powyższego,
zdaniem Sądu
Apelacyjnego
orzeczona wobec
oskarżonego W.
H. kara
8(ośmiu) lat
pozbawienia
wolności
stanowi
właściwą reakcję
na jego
przestępcze
zachowanie i
realizuje cele
kary o
charakterze
wychowawczym
i
zapobiegawczym
w stosunku
do W. H.,
uświadamiając
mu naganność
jego
postępowania a
z uwagi na jej
wymiar będzie
oddziaływać na
niego w
przyszłości,
zniechęcając go
przed
popelnieniem
kolejnych
przestępstw,

uwzględnia
również
ustalenie, że to
nie oskarżony, a

<p>G. M. realizował bezpośrednio znamiona przestępstwa, którego w ramach współsprawstwa się dopuścili, w zakresie prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności kształtuje świadomość prawną społeczeństwa pokazując wysoką społeczną szkodliwość przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, a jednocześnie jest sygnałem, że każde takie zachowanie spotka się z odpowiednią reakcją organów wymiaru sprawiedliwości</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>sprawa prowadzona przez Sąd Okręgowy w Szczecinie pod sygnaturą IIIK 195/20 była</p>	

prowadzona w wyniku uchylecia przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 29.06.2020r., w sprawie IIAKa 66/20, wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27.11.2019r., wydanego w sprawie IIIK 190/19, na skutek uwzględnienia apelacji wywiedzioej na niekorzyść W. H.,

przy ponownym rozpoznaniu sprawy, dawało to możliwość wydania orzeczenia mniej korzystnego niż uchylone ale z ograniczeniami wynikającymi z tzw. pośredniego zakazu reformationis in peius z art.443kpk, który należy odczytywać w powiązaniu z treścią art.434§1kpk, co oznacza, że Sąd I instancji ponownie rozpoznający sprawę może orzec na niekorzyść

oskarżonego
jedynie wtedy
gdy od
pierwszego
rozstrzygnięcia
wniesiono na
niekorzyść
oskarżonego
środek
odwoławczy oraz
w granicach
zaskarżenia i
tylko w razie
stwierdzenia
uchybień
podniesionych w
środku
odwoławczym,
tj. w ramach
podniesionych
zarzutów(vide:
podobnie Sąd
Najwyższy w
wyroku z dnia
14.06.2018r., w
sprawie IIIKK
252/18),

oznacza to zakaz
dokonywania
mniej
korzystnych
ustaleń
faktycznych i
przyjmowania
surowszej
kwalifikacji
prawnej przy
ponownym
rozpoznaniu
sprawy,

w
przedmiotowej
sprawie mamy
do czynienia z
opisanym
powyżej
pośrednim
zakazem

reformationis in
peius, który
został przez
Sąd I instancji
ponownie
rozpoznający
sprawę
naruszony,
ponieważ
wprawdzie
wywiedziono na
niekorzyść
oskarżonego
apelację od
pierwszego
rozstrzygnięcia
w sprawie, i
Sąd ponownie
rozpoznający
sprawę działał
w granicach
zaskarżenia to
wyszedł poza
granice
podniesionych
przez skarżącego
zarzutów,

oskarżyciel
publiczny w
apelacji od
wyroku Sądu
Okręgowego w
Szczecinie z dnia
27.11.2019r.,
wydanego w
sprawie IIIK
190/19 podniósł
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia
Sądu I instancji
polegającego na
przyjęciu, że
oskarżony nie
wiedział o
podpaleniu

przez G. M. pokrzywdzonego, i tym samym nie dopuścił się usiłowania zabójstwa A. W. w ramach współsprawstwa, i podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie W. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art.13§1kk w zw. z art.148§1kk w zb. z art.157§1kk w zw. z art.11§2kk,

powyższe oznacza, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy najmniej korzystne dla oskarżonego ustalenia jakie mogły zostać dokonane to ustalenia odpowiadające treści zarzutu aktu oskarżenia,

nawet jeżeli przeprowadzone przez Sąd ponownie rozpoznający sprawę postępowanie dowodowe uzasadniało

dokonanie nowych ustaleń w związku z nowymi informacjami, które Sąd uzyskał w ramach tego postępowania,

dlatego w przedmiotowej sprawie pomimo dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji ponownie rozpoznający sprawę, co do charakteru części obrażeń doznanych przez A. W., stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art.156§1pkt2kk, opis czynu przypisanego W. H. nie mógł zostać uzupełniony o stwierdzenia dotyczące skutków oparzenia ciała ofiary jako stanowiących trwałe i istotne zeszpecenie, a kwalifikacja o art.156§1pk2kk, wobec powyższego Sąd

Apelacyjny dokonał korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu oraz jego kwalifikacji prawnej			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach			

uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. D. kwotę	

	<p>885,60zł z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, na podstawie §2pkt1, §3, §4ust.1i3, §17ust.2pkt5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu</p>	
IV.	<p>na podstawie art.634kpk w zw. z art.627kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze, w pozostalej części obciążając nimi Skarb Państwa, i wymierzono 600zł (sześćset złoty) opłaty za obie instancje, której wysokość ustalono</p>	

	<p>kierując się treścią art.10ust.1 w zw. z art.2ust.1pkt6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych</p>
7. PODPIS	
<p>SSO(del.) Robert Mąka SSA Stanisław Kucharczyk SSA Małgorzata Jankowska</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie oskarżonego W. H. za winnego popełnienia czynu z art.13§1kk w zw. z art.148§1kk w zb. z art.156§1pkt2kk w zb. z art.157§1kk w zw. z art.11§2kk, za który wymierzono mu karę 10(dziesięciu) lat pozbawienia wolności	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt I zaskarżonego wyroku, w części co do kary wymierzonej oskarżonemu W. H., na podstawie 14§1kk w zw. z art.148§1kk w zw. z art.11§3kk		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana